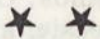


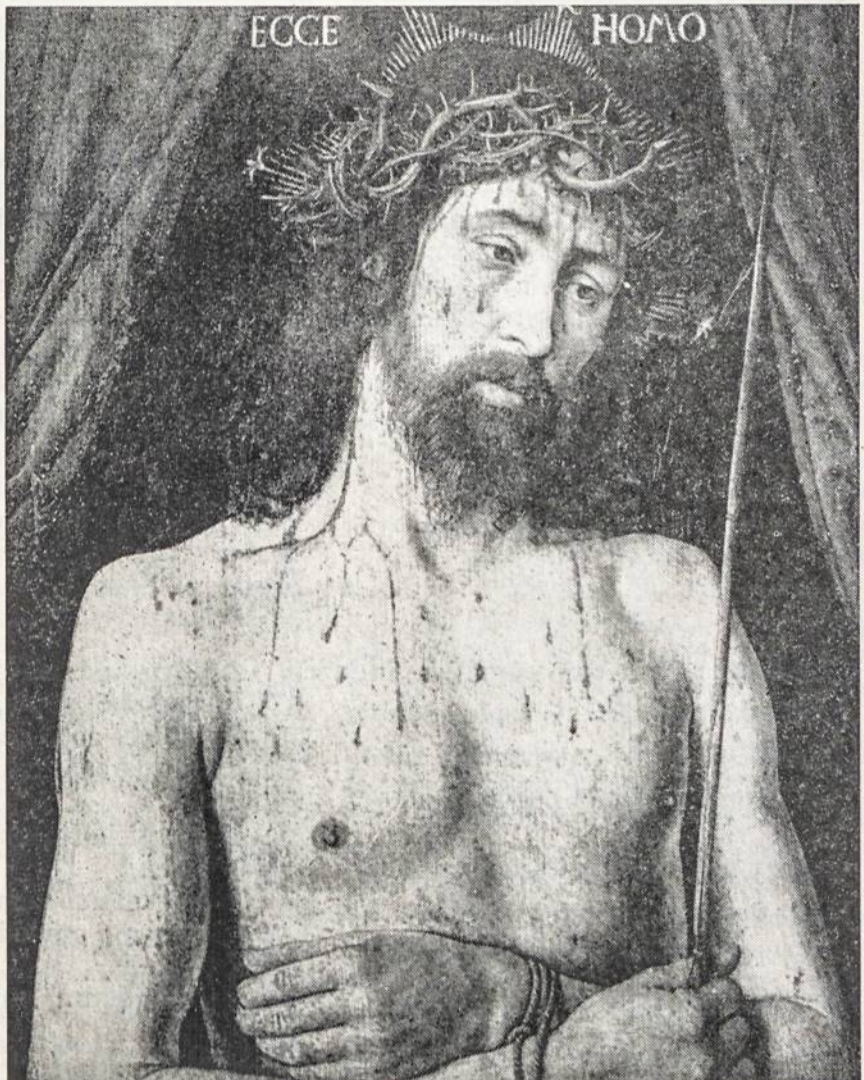


KRISTAUS KARALIAUS *Laiivas*

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Savaitraštis



Evangelija — Lekcija
Lapas
Marijos Gyvenimas
Didžioji Savaitė
Kun. Konstantino Laiškas
Kalinio Valandos
Su Mūsų Bendradarbiais
Zinios iš Katalikiško
Pasaulio





VERBŲ SEKMADIENIS



Evangelija

Mato 21, 1-9

Lekcija

Pil. 12, 5-11

KADA jie prisiartino prie Jeruzalės ir atėjo į Betpage, prie Alyvų kalno, tuomet Jėzus siuntė du mokytiniu, juodviem sakydamas: Eikite į miestelį, kurs ties judviem, ir tuojau rasite pririštą asilę ir su ja asilaitį; atriškite ir man atveskite; ir, jei kas judviem ką nors tartų, sakykite, kad jų reikia Viešpačiui, ir tuojau juos paleis. Visa gi tai atsitiko, kad įvyktų, kas pranašo pasakyta šiais žodžiais: Sakykite Siono dukteriai: Štai tavo karalius tau ateina romus, sedėdamas ant asilės ir ant pajungiamosios asilaičio. Nuėjusiu du mokytiniu padarė, kaip Jėzus juodviem buvo įsakęs. Jie atvedė asilę ir asilaitį, uždėjo ant jų savo drabužius ir užsodino jį ant viršaus. Labai didelė minia tiesė savo drabužius ant kelio, o kiti kirto medžių šakas ir klojo ant kelio. Ėjusios priešakyje ir paskui

BROLIAI: Turėkite savyje tuos jausmus, kokius turėjo Kristus Jėzus. Jis, esme būdamas Dievas, nelaikė pasisavinimu būti lygiam su Dievu, bet jis pats save sunaikino, prisimindamas tarno pavidalą, pasidaręs panašus į žmones ir viršine išvaizda rastas kaip žmogus. Jis pats save pasižemino, pasidaręs klusnus iki mirčiai, mirčiai gi ant kryžiaus. Todėl ir Dievas išaukštino jį ir dovanavo jam vardą, viršesnę už visus vardus, kad Jėzaus vardu prikauptų visoks kelys danguje, žemėje ir po žeme ir kad kiekvienas liežuvis išpažintų, jog Viešpats Jėzus Kristus yra Dievo Tėvo garbei.

sekusios minios šaukė, sakydamos: Osanna Dovidui sūnui! Pagirtas teesie, kurs ateina Viešpaties vardu! Osanna augštybėse!

Juozas Bacevičius

L a p a s

Ten krito nuo medžio pageltęs jau lapas,
Ir blaškomas vėjo jis leidos žemyn,
Pataikė nukristi ant purvino tako,
Kur kojos jį trypė į purvą gilyn.

Ir bėgo minutės ir valandos plaukė,
Kaip vandenys plaukia upeliais giliais,
Kai saulė tekėjo iš naujo palaukėj,
Jau buvusio lapo neliko žymės.

Žaliavo kadaise pačioj jis viršūnėj,
Ir žvalgės į saulę, turėjo jėgų,
Ir jautėsi sodo esąs jis galiūnas,
Svajojo karalium jis tapti visų.

Tu ir gi kaip lapas nuo medžio nuskin-
tas,
Pranyksi nuo žemės nors trokšti garbės;
Vien save mylėdamas, kitus gi pamin-
dams,
Kad žmogumi buvęs neliks nė žymės.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago 8, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription: \$2.00 yearly in U. S. A. and Canada; Foreign \$3.00 yearly; 5c a copy. Editors: Rev. V. Parulis, MIC., Rev. A. Naudžiūnas, MIC.

MARIJOS GYVENIMAS

II. Nuo apreiškimo iki Kristaus gimimo

1. Angelo pranešimas

“Šeštame mėnesyje angelas Gabrielis buvo Dievo siųstas į Galiliejos miestą, kurs vadinamas Nazaretas, pas mergaitę, pažadėtą vyrui, vardu Juozapui, iš Dovidio namų; o mergaitės vardas buvo Marija” (Luko 1, 26-27).

Po sužadėtuvių su Juozapu Marija pasijautė saugi ir rami, nes Dievas jai davė vyrą, kuris sutiko gerbti jos pažadą vesti Dievui pašvęstą gyvenimą.

Kai Marija pergalvojo visas aplinkybes, kuriose tas reikalas tvarkėsi, ji galėjo karštai dėkoti Dievui už visa tai, kas ikišiol atsitiko. Dabar ji tik laukė tos valandos, kada galės vykti į Juozapo namus ir laukti Mesijo atėjimo, nes pagal pranašų nurodytus ženklus jo atėjimo laikas turėjo būti nebetoli.

Kaip visi pamaldūs žydai, taip ir Marija, dabar jau kartu su Juozapu, galėjo Mesijo ilgėtis, kas subatos rytą ir vakarą bei per didžiąsias šventes maldauti Dievą siųsti ji žydų tautai, medituoti tas Rašto vietas, kurios kalbėjo apie Mesiją. Marija vaizdavosi, kad jos gyvenimas dabar bus panašus gyvenimui pranašės Onos, kuri gyveno visai pasiaukojusi Dievui.

Tačiau tarp sužadėtuvių ir apsigyvenimo Juozapo namuose Dievo angelas atnešė Marijai naujieną, kuri sugriovė visus jos planus, nes nuo dabar jos gyvenimas bus visiškai surištas su paslaptینگais Dievo planais, apie kuriuos ji tiek tegalės žinoti, kiek Dievas jai duos suprasti.

Neturtingame Nazareto namelyje tarp Marijos ir angelo įvyko svarbiausias pasaulio istorijos pasikalbėjimas. Angelas, Dievo pasiuntinys, įėjo pas Mariją dienos metu, nes nėra abejonės, kad Marija su juo tikrai kalbėjosi ir ginčijosi, o ne girdėjo apreiškimą per sap-

ną, tai yra apreiškimo metu nemiegojo. Galimas dalykas, kad angelas įėjo Marijai meldžiantis ar pasinėrus šventų dalykų apmąstyme. Reikia prileisti, kad jis ją kiek ir nugašdino.

Evangelijoje užrašyta, kad “angelas pas ją atėjo”, taigi jis nebuvo gryną dvasia, bet turėjo žmogaus (vyro) pavidalą. Bet Marija, bent jau pasikalbėjimui įpusėjęs, tikrai žinojo, kad atsilankęs pasiuntinys yra angelas, tai yra dvasinė būtybė. Galimas dalykas, kad angelo atėjimas buvo paženklintas kokia dangiška šviesa — tai galėjo būti įspūdinga žinant, kad Palestinos namai buvo tamsūs.

Kaip dera mandagiam vyrui, angelas Mariją pasveikino: “Sveika, malonės pilnoji, Viešpats su tavimi; pagirta tu tarp moterų.” Tokio pasveikinimo nėra buvę nuo Adomo išvaymo iš rojaus. Mariją tas pasveikinimas nugašdino, nes ji nežinojo ką jis reiškia ir kas ją taip giria — šviesos ar tamsos angelas? Ji, žinoma, ilgokai patylėjo ir galvojo kas čia dedasi. Ji žinojo, kad jos santykiai su Dievu yra ypatingi, nes Jam buvo padariusi skastybės įžadą, tačiau iš ano pasaulio atėjęs pasveikinimas buvo kažkas daugiau, negu ji galėjo suprasti.

Marijai besirūpinant to nepaprasto pasveikinimo kilme, pats angelas atėjo jai į pagalbą su šiuo pareiškimu: “Nebijok, Marija, nes tu radai malonės pas Dievą.” Rasti malonės pas Dievą reiškia daugiau, negu “Viešpats su tavimi”, kai šis pastarasis išsireiškimas buvo taikomas Izraelio vyrams, kada jiems buvo pavedama kokia speciali misija. Taip buvo kalbama apie Nojų, Abraomą, apie Dovidą. Marijos baimė dabar jau turėjo išnykti, nes ji prisiminė apie panašias kalbas, Rašte užrašytas, ir jos mintis galėjo nukrypti į tai, kad angelas su kokia specialia misija ir pas ją atvyko.

Marijai ilgai spėlioti nereikėjo, nes ją nuraminęs angelas tą misiją ir prane-

šė: "Štai pradėsi iščioje ir pagimdysi sūnų ir praminsi ją vardu Jėzus. Jis bus didis ir bus vadinamas Augščiausiojo Sūnumi. Viešpats Dievas duos jam jo tėvo Dovidą sostą: jis karaliaus Jokūbo namuose per amžius, ir jo karaliavimui nebus galo". Taigi didžioji valanda jau atėjo — angelas pranešė apie Mesijo gimimą ir jo motinos parinkimą.

2. Marijos atsakymas

Ar Marija buvo pasirengusi tą dievišką naujieną sutikti? Ar ji pilnai suprato angelo žodžius? Ar ji žinojo, kad angelas praneša apie Išganytojo gimimą? Ji žinojo, ką pranašai sakė apie Išganytojo atėjimą, nes daug žydu apie tai žinojo. Ji taipgi žinojo, kaip vaizdavosi Mesiją pranašų aiškintojai, todėl reikia prileisti, kad tas pranašysčių žinojimas palengvino jai suprasti angelo žinią. Ne tik pranašysčių žinojimas, bet ir ypatinga Dievo malonė greit padėjo Marijai apsiprasti su mintimi, kad angelas tikrai praneša apie Mesijo gimimo laiką ir kad ji yra viena iš Dovidą namų dukterų, kuri yra parinkta būti jo motina.

Apsipratusi su tąja mintimi, Marija buvo pasirengusi būti Išganytojo motina, tik ji dar negalėjo suprasti, kaip tai galėjo įvykti. Juk taip neseniai, klausydama Dievo balso ir pasiduodama Jo vadovybei, ji padarė amžiną skaistybės įžadą. Ji žinojo, kad tas jos žygis Dievui patiko. Kaip gi dabar suprasti tą tariamą prieštaravimą tarp Dievo pirmojo ir šio paskutiniojo plano jos gyvenimo atžvilgiu? Ji kreipiasi pagalbos į angelą šiaip klausdama: "Kaip tai įvyks, kadangi aš nepažįstu vyro?" Angelo kamantinėjimu Marija neįsako progos žūtbūt išsisukti nuo jai dedamos misijos: ji nebūtų buvusi klusni ir kukli Dievo tarnaitė—bet buvo jos gilaus tikėjimo pareiškimas ir noras daugiau sužinoti apie Dievo paslaptį. Panašų klausimą ir Zakarijas buvo angelui pastatęs, bet jo klausimas buvo netikėjimo pareiškimas, todėl už netikėjimą Dievo žodžiu jis buvo nubaustas.

Marijos už tą klausimą angelas neišbarė, bet jai paaiškino, kad Dievo galybė stebuklingu būdu padarys ją savo

Sūnaus motina. Kad savo pranešimą dar labiau įtikėtiną padarytų, angelas dar pridėjo, jog panašus stebuklas yra Dievo padarytas kitai moteriai, kuri yra net jos giminaitė. Pranešęs apie Marijos giminaitės Elzbietos nėštumą, angelas pridėjo: "Nes nėra dalyko negalimo Dievui".

Dabar Marijai buvo viskas aišku, dabar ji suprato tą didžiąją paslaptį, bent jau suprato ją tiek, kad galėjo laisva valia duoti sutikimą būti Išganytojo motina. Jos laisvas sutikimas buvo būtinas ir turėjo būti pasakytas angelui. Šis laukė jos apsisprendimo ir tą momentą pakibo svarstyklėse pasaulio likimas. Marija priėmė Dievo sprendimą tokiu pat nuolankumu, kaip ji gyveno ir darė visą savo gyvenimą. Ji pasakė: "Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūnie man taip, kaip tu pasakei". Ji davė savo sutikimą nesiteiraudama, ar tai jai atneš skausmą ar džiaugsmą, garbę ar gėdą, išaugštinimą ar pažeminimą — ji domėjosi tik vienu dalyku, kuris buvo ne kas kitas, kaip rūpestis žmonijos išganyumu. Kada Marija kukliai pasakė angelui savo sutikimą, tai tas sprendimas palietė ne tik jos gyvenimą, bet visos žmonijos likimą.

Angelas nuo jos pasitraukė, ji liko viena. Nazareto namo tylumoje Jėzus, Dievo Sūnus, tapo žmogumi. Dievas atėjo ant žemės ir pradėjo gyventi kaip kūdikis - taip, kaip ir visi kiti žemės vaikai.

— Švč. Mergelė visuomet buvo mano vadovė! Kaip gera yra Marija... Ji man visuomet padėjo ir padės... Aš Jus maldauju, platinkite visur pamaldumą į Jėzų, pasislėpusį švč. Sakramente ir į švč. Mergelę.

— Neturiu jokių davinių, kad kreipimasis į Krikščionių Pagalbą nebūtų išgirstas. Mažesnė ar didesnė, dvasinė ar medžiaginė malonė, buvo visuomet patirta to, kas šaukėsi gailestingosios Motinos ir galingosios Krikščionių Pagalbos.

Didžioji Savaitė

VISAS atgailos metas, visa gavėnia yra prasminga, tačiau giliausioji pras­mė sutelkiama paskutinėmis dienomis.

Jau dvi savaitai prieš Velykas, šiais metais — balandžio 4 d. — turime va­dinamą **Kančios sekmadienį**, kada apei­gos mus ima labiau paruošti Kristaus kančios minėjimui, kada statulos apden­giamos žydriu drabužiu, primenančiu Kristaus kančią ir mūsų atgailą.

Sekančiame, **Verbų sekmadienyje**, kurs šiemet pripuola balandžio 11 d., šventinamos verbos, kurios primins Kristaus iškilmingą įėjimą į Jeruzalę. Su verbomis rankose daroma procesija ir procesijai grįžtant uždaromos bažny­čios durys. Suduodama į jas kryžiumi tris kartus ir tik tada jos atidaromos, ženklan, kad kryžius mums ir į dangų duris atvers.

Didžiąją savaitę ir šv. mišios mums labiau primena Kristaus kančią: mišių metu skaitoma Kristaus kančios istori­ja: Verbų sekmadienyje iš evangelisto šv. Mato, Didžiajame antradienyje — iš šv.šv. Morkaus, Didž. trečiadienį iš Luko ir Didž. Ketvirtadienį iš šv. Jono evan­gelijos.

Tamsioji aušrinė

Jau trečiadienio vakare katedrose ir kitose didesnėse bažnyčiose būna spe­cialios pamaldos — psalmės ir kitos maldos iš kunigų kasdiena kalbamų po­terių. Pamaldų metu altoriuje dega 6 žvakės, o prieš altorių ant tam tikro tri­kojo — dar 15 žvakių. Seniau šios pa­maldos būdavo nakčia ir pamažu švin­tant žvakės palaipsniui buvo gesina­mos. Dabar gi taipgi gesinamos viena po kitos, bet tai jau turi kitą reikšmę: žva­kės reiškia Kristų, jo apaštalus, jo mo­kinius. Užgesinimas žvakių viena po ki­tos primena, kaip mokiniai ir apaštalai Kristų palaipsniui apleido, pabėgo, pa-

sislėpė. Paskutinė žvakė reiškia Kristų. Jis laikinai miręs, buvo paslėptas kars­te. Visoms žvakėms užgėsus daromas trukšmas, kurs primena gamtos sąmy­šį Kristui mirus.

Didžiojo ketvirtadienio pamaldos

Didysis ketvirtadienis mums prime­na Paskutinę mūsų Viešpaties vakarie­nę, įsteigimą šv. mišių ir šv. Sakramen­to. Tą dieną bažnyčioje telaikomos tik­tai vienerios šv. mišios. Kiti kunigai pri­ima komuniją. Šv. mišių metu yra pa­konsekruojamos trys ostijos: viena tos dienos mišioms, kita Didžiojo peiktadie­nio pamaldoms, nes tada tikrų šv. mišių nelaikoma, o trečioji — išstatyti mons­trancijoje, kai Didįjį penktadienį šven­čiausias nešamas į karstą.

Didįjį ketvirtadienį kai per šv. mi­šias užgieda "Gloria", suskamba varpai, ir vargonai, bet giesmei pasibaigus — jie nutyla ligi Didįjį šeštadienį vėl tą giesmę užgiedos. Tai vis reiškia gėdulą, liudėsį dėl Kristaus kančios.

Švenčiausio pagarbinimas

Pasibaigus šv. mišioms švenčiaus­ias pernešamas į specialiai išpuoštą vietą pagarbinimui. Tai labai prasmin­ga, nes Didysis ketvirtadienis juk ir skirtas paminėti paskutinei Vakarienei, švenčiausio įsteigimui ir jo pagarbini­mui. Daugelis žmonių yra tos nuomonės, kad švenčiausio pernešimas į kitą alto­rių reiškia Kristaus padėjimą į kalėjimą, bet ši nuomonė nesiderina su baž­nyčios mintimi.

Prie išstatyto švenčiausio yra kal­bami mišparai, kuriuose taipgi prime­namas Viešpats Jėzus švenčiausiame Sakramente. Jau pati pirmoji mišparų antifona skelbia:

— Aš imsiu išganymo taurę ir šauksiuos Viešpaties vardo. —

O dēl "Magnificat" giesmēs parinktoji antifona dar ryškiau skelbia:

— Jiems valgant vakarienę, Jēzus ēmē duonos, palaimino ją ir laužē ir davē savo mokiniams. —

Po mišparų nurēdomi altoriai ženklan gēdulo dēl Kristaus kančios.

Atlaidai

Žmonēs per visą dieną lanko išstatytą švenčiausį puošniuose altoriuose. Tas lankymas apdovanotas atlaidais: tikintieji, kurie Didžiojoje savaitėje aplanko išstatytąjį švenčiausiąjį ir sukalba 5 poterius dēkodami Dievui už švenčiausio įstatymą be to — vieną poterį šv. Tėvo intencija, tie laimi 15 metų atlaidų. Jeigu gi priėję išpažinties priims ir šv. Komuniją, tai laimēs visuotinius atlaidus.

Katedrose Didžiojo ketvirtadienio apeigos dar iškilmingesnēs: ten šventinami krikšto aliejai (katekumenų ir šv. Krizma) ir ligonių aliejai, bē to — prisimindamas, kaip Kristus plovē apaštalam kojas, vyskupas plauna kojas 12-kai elgetų. Plaunant elgetų kojas kartojami Kristaus žodžiai:

— Aš jums duodu naują įsakymą: Mylėkite kits kitą, kaip aš jus mylėjau.

Didysis Penktadienis

Yra toks pasakojimas: gyvenęs kartą jaunas vyras, kurs įstojęs į vienuolyną. Sunkus jam pasirodēs uždaras vienuolio gyvenimas, nepakeliama našta, ir jisai nutarēs slapta pabēgti. Prisi- taikēs patogią valandėlę jau slinkąs tamsiais koridoriais, kaip staiga pamatēs Viešpatį Kristų, benešantį kryžių ir išgirdēs jo žodžius:

— Aš taip sunkų kryžių dēl Tavęs nešiau. Argi tu negalėtumei savo lengvo kryžiaus dēl manęs panešti?

Parpuolęs tas jaunas vienuolis ant kelių ir, apgailėjęs savo silpnybę, grįžęs į vienuolyną uolesniam gyvenimui.

Kančios minėjimas

Gavēnia, o ypač Didysis Penktadienis, ir mums yra ypatinga proga įsižiū-

6
rėti, kaip sunkus buvo Viešpaties kryžius, neštas dēl mūsų. Didysis Penktadienis ir yra skirtas minėjimui Kristaus kryžiaus, jo pagerbimas. Didžiojo Penktadienio metu gyvai primenama kruvina Kristaus auka ant Kalvarijos. Už tat tą dieną nekruvinos Kristaus aukos — šv. mišių nėra laikoma. Tiesa, tos pamaldos viena dalimi yra labai panašios į šv. mišių, net yra vartojama ir ostija, ji pake- liama, priima ją kunigas šv. komunijos pavidalu, tačiau konsekracijos nėra, ta ostija yra iš vakaro — Didįjį Ketvirtadienį - pakonsekruota.

Prisimindamas Kristaus mirtį kuni- gas išeina pamaldoms juodu arnotu ir tuoju gula kryžiumi prieš altorių, ženklan atgailos ir Kristaus kančios pagarbi nimo. Paskiau skaito pranašystes, nusa- kiusias Kristaus kentėjimus, o tada iš šv. Jono evangelijos perskaito Kristaus kančios istoriją.

Priminęs ką Kristus iškentėjo, ku- nigas meldžiasi, kad Viešpaties kančia atneštų vaisius Bažnyčioje, pasaulinėje valdžioje, meldžias už klaidatikius, žy- dų atsivertimą.

Kryžiaus pagarbinimas

Toliau seka kryžiaus pagarbinimas. Paėmęs kryžių, kurs stovėjo ant alto- riaus, nudengia tą mėlyną uždangalą ir palaipsniui gieda:

— Štai Kryžiaus medis, ant kurio kabėjo pasaulio išganymas, eikim pa- garbinkim. Kryžių padeda vidurin baž- nyčios ir pagarbos ženklan nuimdamas autuvą nuo kojų, tris kartus priklaupda- mas kunigas kryžių pabučiuoja, paskiau pagarbina kryžių pamaldose dalyvau- jantieji žmonēs. Choras, ar tik vargoni- ninkas, tuo metu gieda lyg Kristaus graudų skundą:

— Mano tauta, ką aš tau padariau? ar kuo aš tave užgavau? atsakyk man. Ar už tatai, kad tave išvedžiau iš Egipto žemēs, tai tu prirengi Kryžių savo Išga- nytojui?... Aš tave girdžiau išganingu vandeniu iš uolos, o tu mane girdei uksu- su ir tulžimi...

Toliau giedama jautri giesmė:

— Kryžiaų šventas, visų medžių
vienas tu pagarbintas: tokio girios neiš-
želdins žiedais, lapais, želmaniu...

Pamaldos, panašios į mišių

Pasibaigus kryžiaus pagarbinimui yra maža procesija, kurios metu iš vietos, kur išvakariai buvo paliktas pagarbinti švenčiausias, atnešamas ant altoriaus. Čia įvyksta pamaldos, kiek panašios į šv. mišių, tik be konsekracijos, nes, kaip sakėme, vartojama Didįji Ketvirtadienį pakonsekrutuota ostija. Šių pamaldų metu kartojama graži maldelė:

— Dvasia pasižeminę ir širdim gailėsčio pilna tegu būname tavęs, Viešpatie, priimti, ir šitaip teįvyksta šią dieną mūsų auka tavo akyse ir kad tau ji, Viešpatie, Dieve, patiktų.

Kristaus kapo vaizdavimas

Pasibaigus toms mišių maldoms būna atskaitomos kiek sutrumpintos mišparų maldos. Paskiau su procesija švenčiausias atnešamas į vietą, kuri vaizduoja Kristaus kapą. Procesijos metu giedama prasminga malda, vadinama responsorium:

— Pasitraukė mūsų Ganytojas, gyvo vandens šaltinis, kuriam praeinant saulė aptemo; nes ir tas nelaisvėn paimtas, kurs nelaisvėje laikė pirmąjį žmogų: šią dieną mūsų Išganytojas sulaužė taipgi mirties vartus ir skląščius. Sugriovė taipgi pragaro užraktus ir išvertė velnio galybę. —

Didžiojo Penktadienio rytinės pamaldos baigiamos paskutine dalimi kunigiškų poterių — kompletomis. Ši diena, vaizdžiai primindama Kristaus mirtį, skatina daryti atgailą, nes teisingai šv. Jonas Auksaburnis yra pasakęs:

— Nusidėjėlis gyvena, it Kainas, nešiodamas širdy ugnį. —

Ir Viešpaties kančioje išlietas kraujas padeda silpnam žmogui tą ugnį užgesinti.

Maldos Rimtumas

Brangi Motute:

Malda yra ne iškalbingume, bet rimtume, sielos atvirume. Neveltui yra sakoma, kad širdinga malda prasideda su pasitikėjimu ir baigiasi dėkingumu, pergale ir pagyrimu.

Dabar motute, aiškiai suprantanti kaip išsiblaškymai maldoje neturi vietos. Tomas Kempietis savo knygoje aiškiausiai sako: "Tikrai Prisipažįstu Pripratęs Būti Išsiblaškęs." Nežiūrint kurį šventąjį mes seksime, jei bandysime įeiti į jo dvasinį gyvenimą, nuolatos mums prieš akis stovės tas jo nuliudimas ir nusi-skundimas kad maldoje turi išsiblaškytų. Kaip Trețininkė, gerai žinai gyvenimą šv. Tėvo Pranciškaus. Kiek jis kovojo ir dirbo kol pergalėjo savyje bereikalingus išsiblaškytus. Dvasiniai rašytojai duoda mums du būdus pergalėti išsiblaškytus ir eiti rimtos maldos įieškoti.

Pirma: pradžioje prašykime Viešpaties uolios ir karštos maldos dovaną: "Viešpatie, išmokyk manę melstis."

Antra: Begalo reikia saugoti vaizduotę. Kuomet paleisi mintis klaidžioti po visus kampus, niekuomet neturėsi maldoje nuoširdumo. Veikianti vaizduotė laike maldos yra panaši į audringą vėją kuris nešioja dulkes, popiergalius ir visokias miesto gatvių ir kaimų kelių atmatas. Laike tokios audros ir vėjo begalo sunku žmogui žingsniuoti pirmyn, nes akys ir burna jaučia nemalonumą. Taip ir žmogaus siela maldos išsiblaškytyme negali žengti pirmyn. Kuomet jūros yra tylios, tuomet laivas greičiau keliauja prie savo kelionės tikslo. Taip ir žmogus maldos ramume greičiau pasiekia Viešpatį, ir atidaro Jam savo širdies troškimus. Taigi, motute, malda randasi ne iškalbingume, bet sielos rimtume.

Pasilieku Kristuje,

Tavo sūnus,

Kunigas Konstantinas

KALINIO VALANDOS

paties Jėzaus pasipasakojimu,
užrašytos sesers Jozefos

Čia bandysiu patiekti, pasinaudodamas maloniu leidyklos leidimu, kelias ištraukas iš mūsų Viešpaties Kančios pergyvenimų, laisvai išvertus iš anglų kalbos iš knygos "The Way Of DIVINE LOVE".

* * *

1923. III. 17,

"Apmąstyk Mane kalėjime, kur Aš praleidau didesnę nakties dalį. Kareiviai atėjo ir, pridėdami įskaudinimo žodžius, įžeidinėjo Mane, pajuokė Mane, prievartavo Mane ir kirto Man smūgius į Mano veidą ir į visą Mano kūną.

Pavargę nuo savo sporto, pagaliau jie paliko Mane surištą ir vieną tamsioje ir triukšmingoje vietoje, kur, pasodintas ant akmens, Mano skaudantis kūnas buvo šalčio sutrauktas.

Sulygink kalėjimą su Tabernakuliu... ir ypatingai su širdimis, kurios priima Mane.

Kalėjime Aš praleidau tikrai dalį vienos nakties... bet Tabernakulyje kiek daug dienų ir naktų?

Kalėjime Aš buvau įžeidinėjamas ir skaudžiamas kareivių, kurie buvo Mano priešai. Tabernakulyje dažniausiai yra tie, kurie vadina Mane savo Tėvu ir elgiasi su Manimi kaip tokiuo, bet kaip nepanašus į vaikų yra tas apsiėjimas!...

Kalėjime Aš iškenčiau šaltį, nemigą, alkį ir troškulį, skausmą, gėdą, vienišumą ir apleidimą. Ir ten praėjo pro Mano minties akis visi tabernakuliai, kur Aš amžių bėgyje pasigėsiu meilės pastogės... lediniai šaltos širdys, kurios bus taip kietos ir bejausmės, kaip kalėjimo grindų akmenys buvo Mano sustingusiam ir sužeistam kūnui.

Ir kaip dažnai Aš turėsiu laukti vienos ar kitos sielos, kad aplankytų Mane švenčiausiame Sakramente ir pri-

imtų Mane į savo širdį... kaip daug naktų Aš turėsiu praleisti, belaukdamas jos atėjimo... bet ji leis bizniui ar nerūpestingumui, ar baimei dėl savo sveikatos pasiimti jos geresnę dalį... ir ji neateis!

Kaip dažnai Aš alksiu sielų... jų ištikimybės.. jų mielaširdingumo.. ar jos patenkins tą godų alkį su maža savęs pergale ar su mažu apsimarinimu?... Ar jos paguos Mane Mano skausme su savo švelnumu ir užuojauta?... Ar kuriame sunkiame akimirksnyje jos pakės tą skausmą... apsilaidimą... panieką.. pasi-priešinimą... sielos ar šeimos skausmą... ar jos ateis pas Mane ir sakys: "Šitai aš paaukoju Tau paguosti Tavo liūdnumui, palaikyti Tau kompaniją Tavo vienišume". O! jei jos taip sujungtų save su Manimi, su kokia ramybe jos žvelgtų į sunkenybės... kaip daug tvirtybės jos laimėtų ir kaip jos pradžiugintų Mano širdį!

Kalėjime kokią gėdą Aš jaučiau dėl tų šlykščių žodžių iš tų, esančių aplink Mane... ir Mano prispaudimas buvo padidintas minties, kad panašūs žodžiai vieną dieną kris iš tų lūpų, kurias Aš myliu.

Kada smūgiai ir kirčiai lijo ant Manęs iš nešvarių kareivių rankų Mano mintyse, ataidėjo, kaip dažnai tie, kurie priims Mane į širdis, apipelėjusias su neatgailėtom nuodėmėm, apipils pasikar-tojančiais smūgiais Mane su ydinėm ir valios nuodėmėmis.

Ir kalėjime, kada jie Mane stumdė ir leido Man sukristi ant žemės surištam ir bejėgiui, taip daugelis buvo Mano mintyse, kurie veikiau pasirinktų akimirksnio pasitenkinimą negu Mane, apkrautų Mane su savo nedėkingumo grandinėmis, stumtų Mane atgal ir vėl priverstų Mane parpulti, palikdami Mane vieną.

O jus, kurie esate pašvęsti Man, prisitraukite arčiau prie savo sielos Suža-

dėtinio Jo kalėjime. Žvelkite atidžiai į Jį laike tos skausmo nakties ir pamatykite tą skausmą, besitęsiantį vienišume nesuskaičiuojamų tabernakulių ir daugelio širdžių šaltume.

Jei jūs norite įrodyti savo simpatiją, atidarykite savo širdis ir leiskite Man atrasti kalėjimą tenai...

Tenai suriškite Mane su meilės grandinėmis... tenai apvilkite Mane su mylinčiu dėmesiu... Patenkinkite Mano alkį su savo mielaširdingumu... Sužvelninkite Mano troškulį savo užsidegimu... Paguoskite Mane Mano skausme palaikydami Man ištikimą kompaniją ir nušluostydami Mano gėdą savo tyrumu ir intencijos tiesumu.

Jei jūs norite, kad Aš pasijieščiau poilsio jumyse, pasiruoškite Mano atėjimui savęs išsižadėjimo aktu... suvaldykite savo vaizduotę ir nuraminkite sujudimą savo aistrų... tada jūsų sielos tylumoje Aš miegosiu ramybėje ir jūs girdėsite Mano balsą, kalbantį švelniai viduj jūsų: O sužadėtine Mano širdies! šiandieną tu esi Mano poilsiu, bet visai amžinybei Aš būsiu tavo poilsiu... Švelniai ir su meile tu priglaudei Mane į savo širdies kalėjimą. Aš būsiu tavo atlyginimu, didžiai viršindamas, ir tu niekuomet neapgailestausi nė vienos aukos, kurią tu būsi padariusi Man laike savo gyvenimo!"

1923. III. 20.

"Paaušriu kitą dieną Kaifas paliepė Mane nugabenti pas Pilotą, kad jis galėtų pasmerkti Mane mirčiai.

Pilotas klausinėjo Mane gudriai, tikėdamas atrasti tikrą priežastį Mano pasmerkimui, bet nieko nerandant, jo sąžinė jam greitai pasakė, dėl kokios didelės neteisybės jis būtų kaltas... taip, kad išvengus atsakomybės, jis nusiuntė Mane pas Erodą.

Piloto siela yra tipiška tiems, kurie, tampomi tarp malonės impulsų ir savo paties aistrų vilionių, akiai pasiduoda žmonių nuomonei ir perdėtai savimylai; nes jei jie yra sutinkami pagundos arba pavojingos progos nusidėti, jie apsiakina ir įrodinėja, iki jie palaipsniui įsitiki-

na, kad ten nėra jokios žalos, jokio pavojaus tame... jie esą užtektinai išmintingi dėl savęs nusispręsti ir nereikalingi patarimo... jie bijosi, kad nebūtų juokingi pasaulio akyse... jie pasigenda energijos savęs persigalėjimui, ir, nepasinaudodami malone, jie puola į vieną nuodėmės progą po kitos, iki, kaip Pilotas, jie atiduoda Mane Erodui.

Kada yra klausimas apie religiją, gal but nėra jokios intencijos Mane sunkiai įžeisti. Bet jei pasipriešinti, pažeminimas turėtų būti priimtas ar koks nemalonumas perneštas... ir jei, toli nuo malonės įkvėpimo pasekimo ir parodymo nuoširdžiai pagundą, šita siela savęs apklausinėjime nusprendžia, kad nėra visai jokios priežasties išvengti šito pavojaus ar atsisakyti sau šito pasitenkinimo, ji tuoj įkris į sunkesnę pavojų... Kaip Pilotas, ji bus apakinta ir praras drąsą veikti su tiesumu, ir palaipsniui, jei ne tuoj pat, ji prieis prie atidavimo Mane Erodui."

1923. III. 21.

"Toliau rašyk, Jozefa..."

Į visus Piloto klausimus Aš nieko neatsakiau, bet kada jis pasakė "Esi Tu Žydų Karalius?" tada rimtai ir su visa atsakomybe Aš atsakiau: "Tu sakai tai; Aš esu Karalius, bet Mano Karalystė yra ne iš šio pasaulio."

Taip, kada proga pergalėti žmonių nuomonę ir drąsiai prisiimti pažeminimą ar kentėjimą (net jei tai galėtų būti lengvai išvengta) pasitaiko, siela turėtų atsakyti: "Mano Karalystė yra ne iš šio pasaulio", dėl šios priežasties aš nesieksiu žmonių malonės; aš einu į tikrą tėviškę, kur ramybė ir džiaugsmas laukia manęs. Tuom tarpu aš atliksiu savo pareigas ištikimai ir nevertinsiu pasaulio nuomonės. Jei dėl to aš turėsiu jieškoti pažeminimo ar kentėjimo, aš nesitrauksiu atgal; aš paklausysiu malonės balso ir nepaklausysiu prigimties balso. Jei aš nepajėgsiu to vienas padaryti, aš prašysiuos patarimo, nes aš žinau, kaip dažnai savimyla ir aistra apakina mane ir gundo mane į blogio kelią.

Pilotas todėl, nugalėtas žmonių nuo-

monės ir baimės prisiimti sau atsakomybę, paliepė nuvesti Mane pas Eroda, piktą žmogų, kuris norėjo tik patenkinti savo neramias aistras. Jis buvo linksmas, kada jis pamatė Mane pasirodant prieš savo teismą, nes jis tikėjosi malonumo iš Mano žodžių ir stebuklų.

Apsvarstykite, o mylimos sielos, Mano antipatiją, kada pastatytas veidas prieš veidą su tokiu blogu žmogumi, kurio klausimai, skeryčiojimai ir judesiai pripildė Mane su gėda.

O skaisčios ir tyros... atekite arčiau Manęs ir apginkite Mane... Klausykitės neteisių liūdininkų... matykite neatsileidžiantį troškimą šitos minios, taip godžios skandalams ir prieš kurią Aš esu padarytas pajuokos objektu. Erodas tikėjosi Mane atsakant į jo sarkastiškas pastabas, pasiteisinant ir ginant Save, bet Aš neatidariau Savo lūpų ir laikiau giliausią tylą jo akivaizdoje

Šita tylą paliudijo Mano karališką kilnumą, nes nešvankūs atsiliepimai taip sugedusio žmogaus nebuvo verti žodžių pasikeitimo su Visų-tyriausiuoju.

Perėjus šitas negarbes visišką tyloj, Aš leidau su Savimi elgtis kaip su kvailiu ir apvilkti su baltu rūbu, pajuokos ženklų, ir taip Aš buvau nuvestas atgal pas Pilotą per daugybės pašaipas.

Pažvelk į Pilotą! Matai, kaip bailus ir sujaudintas jis yra; jis yra prie savo šposo galo, kad nutildytų įsiutimą žmonių, kurie reikalavo Mano mirties; jis paliepia Mane nuplakti.

Tokia yra siela, kuri neturi užtekintai drąsos ir mielaširdingumo su energija pasitraukti nuo pasaulio reikalavimų, savo prigimties ar savo aistrų. Vietoj paklausydama sąžinės ir padarydama trumpą gundymo darbą, kuris, kaip ji žino, nepareina iš geros dvasios, ji pasiduoda vienam įsivaizdavimui ar kitam, mažam pasitenkinimui... jei ji persigali viename taške, ji pasiduoda kitame, kuris pareikalautų didesnių pastangų; jei ji atlieka kurį apsimarinimą, ji baiminasi apie kitus, kurie patikrintų jos ištikimumą malonei ar Tvarkai, bet sulaikytų ją nuo kurio nors mažo malonumo. Ji

leidžia sau pusę to, ko prigimtis ar aistra reikalauja ir taip apramina savo sąžinę.

Mes prileisime, kad ten yra klausimas apie skleidimą kurių nors klaidų, tikrų ar įsivaizduotų, kurias ji atrado kitoje. Tai nėra nei broliška meilė nei uolumas bendrai gerovei, kas ragina ją, bet paslėptas pavydas, aistros išdava, kas yra jos tikru motyvu. Malonė ir sąžinė užaliarmuoja ją ir veikia kaip perspėjimas dvasios, kuri inspiruoja neteisingumą, kurį ji ruošiasi atlikti. Ten gali būti momentas vidujinės kovos, bet neapmarinta aistra greit atima iš jos šviesą ir drąsą, kad atmetus tokį velnišką sumanymą. Tada ji išgalvoja būdą, kaip prislopinti dalį to, ką ji žino, bet ne viską, paguosdama save su mintimi, kad tai yra teisinga, kad šitokie dalykai būtų žinomi... Aš apsiribosiu iki ženklų... ir t. t.

Kaip Pilotas jūs atiduodate Mane plakimams! Negalvokite, kad jūs patenkinsite mažoje provokacijoje, kaip jūs darysite, kada pagunda bus smarki?

Apmąstykite Mane, o Mano pamiltieji, nuvedamą kaip nuolankų avinėlį gėdingam ir baisiam plakimo nubaudimui.

Smūgis po smūgio yra užkraunamas ekzekutorių ant Mano kūno, jau apdengto nudrėskimais ir nuovargio suvarginto... Su botagais ir su mazguotom virvėm jie kerta Man su tokiuo smarkumu, kad Mano kaulai yra supurtomi ir Aš esu sudraskytas su nesuskaičiuojamomis žaizdomis... gabalai dieviško kūno yra mušimo nuplėšti... kraujas bėga iš kiekvieno sąnario, ir Aš esu privestas prie tokios apgailėtino nufarmavimo padėties, kad jau daugiau nebepanašus į žmogišką būtybę.

Ar galite jūs mąstyti apie Mane šitoje skausmų jūroje ir pasilikti nesujaudinti? Užuojautes Aš nesitikėjau sulaukti iš Savo ekzekutorių, bet iš jūsų, o Mano išrinktos sielos, Aš laikiu užuojautes!

Pažvelkite į Mano žaizdas! kas yra kentėjęs dėl jūsų meilės kaip kad Aš?"

Su Mūsų Bendradarbiais

Rosario yra antrasis savo didumu ir svarba Argentinos miestas. Jame jau nuo seno yra susispietusi lietuvių grupė. Dalis jų yra atvykusi ir apsigyvenusi dar prieš pirmąjį Didįjį karą, bet jų nėra labai daug. Kiti čia atvyko po Pirmojo karo, įsitaisė fabrikuose, prie geležinkelio darbų arba vertėsi savistoviais. Daugumas jau yra gerai išgyvenę, turi nuosavus namus, vaikus leidžia į mokslius. Tačiau jiems dar trūko nuosavo dvasinio ir kultūrinio centro, kur galėtų sava kalba melstis, su savo tautiečiais bendromis mintimis pasidalinti, savus parengimus turėti, lietuviškų giesmių ir dainų mokytis ir jas kitiems parodyti. Šis reikalas buvo išspręstas tik dabar.

Atsimerame, kai pernai buvo iškilmingai pašventintas naujosios lietuviškos bažnyčios kertinis akmuo. Tada visi džiaugėsi, bet kartu laukė tos didžiosios dienos, kada galės pačią bažnyčią pašventinti ir joje lietuviškas pamaldas pradėti. Ta diena atėjo greičiau nei buvo tikėtasi. Tiesiog milžiniškomis kun. J. J. Jakaičio ir kitų T. T. Marijonų pastangomis, vietos ir kitų kolonijų lietuviams darbą remiant savo aukomis ir talka, bažnyčia buvo užbaigta per nepilnus metus. Šalia jos buvo pastatytas namas, kuriame gyvens lietuviai kunigai, bus parapijos raštinės, susirinkimų ir mažesnių parengimų salė. Tas namas bus lietuvių centras, kuriame kiekvienas galės ateiti su savaisiais pasimatyti ir įvairius reikalus atlikti. Dėlto su dideliu džiaugsmu sutiko žinią ne tik Rosario, bet ir kitų kolonijų lietuviai, kai sužinojo, kad naujoji, šv. Kazimiero vardu pastatytoji bažnyčia vasario 28 d. bus pašventinta.

Sekmadienio rytas buvo gražus. Nors vasaros saulė nesigailėjo savo šilumos, bet diena nebuvo per daug karšta. Žmonių jau nuo pat ankstyvo ryto rinkosi iš visų pusių. Juk tai nekasdieninis įvykis, nors ir tame beveik 700,000 gyventojų turinčiame mieste. Į iškilmes

rinkosi ne tik lietuviai, bet ir vietiniai. Reikėjo daug energijos ir pastangų palaikyti tvarką, kai atvyko vyskupas Silvino Martinez, Rosario kardinolo pagalbininkas. Pats kardinolas, nors buvo pasižadėjęs, dėl ligos negalėjo atvykti. Bažnyčios šventinimo iškilmės, gana ilgai trunkančios, buvo atliktos su visais religiniais reikalavimais. Pats vyskupas atlaikė pirmąsias šv. Kazimiero bažnyčioje šv. Mišias, šv. Cecilijos chorui giedant lotyniškas ir lietuviškas giesmes. Vysk. Martinez pasakė progai tinkamą pamokslą ir vėliau perskaitė kardinolo dekretą, kuriuo T. T. Marijonams paskiriama naujoji parapija.

Pasibaigus šventinimo iškilmėms, visi svečiai ir vietos lietuviai susirinko į šalia bažnyčios paruoštą kiemą vaišėms, kurias surengė Rosario lietuviai. Čia dalyvavo ir vysk. Martinez, ir buv. Argentinos konsulas Lietuvoje p. Arnoldo Barsanti, ir kiti garbingieji svečiai. Vaisių metu vysk. Martinez pasakė kalbą, pradėdamas ją lietuviškai: "Garbė Jėzui Kristui". Savo nuoširdžioje kalboje Ekscelencija tarp kitų dalykų pareiškė: "Lietuva dabar pavergta, bet nėra jokios abejonės, kad ji vėl prisikels laisvam gyvenimui. Sveikinu visus, susitelkusius kryžiaus paunksmėje ir kviečiu laikytis vienybėje tarp savęs, vienybėje su persekiojamais broliais Lietuvoje ir išvien su šia šalimi, kuri didžiuojasi galėjusi jus priimti su išskėstomis rankomis. Tegyvuoja lietuviai Argentinoje, tegyvuoja brangioji Lietuva!" Ekscelencijos kalba buvo pertraukta dažnais ir triukšmingais plojimais.

Jis kalbėjo Buenos Aires lietuvių delegacijos, Lietuvai Išlaisvinti Centro Argentinoje ir šv. Cecilijos choro vardu, išreikšdamas nuoširdžiausius linkėjimus Rosario T. T. Marijonams ir visiems šios kolonijos lietuviams. "Šias garbingas valandas išgyvena ne tik kolonijos lietuviai, — kalbėjo p. Juknevičius, — bet taip pat ir visas Rosario miestas, turė-

damas dar vieną naują katalikišką paminklą savo istorinėje žemėje, tai yra ką tik pašventintą šv. Kazimiero, tikro lietuvių šventojo, bažnyčią”.

Prisimindamas, kad lietuvių įvairiais laikais yra atvykusių į šį kraštą ir įsijungusių visa savo energija ir darbštumu į šio krašto kultūrinę ir ekonominę kūrybą, kalbėtojas pabrėžė, kad ir Argentina jiems sudarė tinkamas sąlygas gyventi bei įsikurti šiame krašte. Lietuviai atėjo čia su sava kalba, bet mokėjo gerbti kitų papročius ir kalbą, kaip ir jie patys yra gerbiami šio krašto gyventojų. Už tai lietuviai reiškia padėką šiam kraštui ir tautai. Jis priminė, kad T. T. Marijonai jau anksčiau yra pastatę bažnyčią Avellanedoje, o dabar nauju paminklu — šv. Kazimiero šventove — prisidėjo prie krikščionybės darbų, nes ta bažnyčia aptarnaus ne tik lietuvius, bet taip pat ir visus katalikus. Norėčiau paprašyti mūsų brolių argentinų, kad šioje ir kitose bažnyčiose prisidėtų prie mūsų maldų į Viešpatį Dievą, kad Jis sugrąžintų kankinamai Lietuvai laisvę ir nepriklausomybę, kurios lietuvių tautai žiauriausiais būdais buvo išplėstos. Mes pasitikime, kad, Dievui padedant ir laisvųjų žmonių gera valia, anksčiau ar vėliau, Lietuva grįš į kitų tautų tarpą”. Triukšmingais plojimais buvo palydėta p. Juknevičiaus tokia gili ir išsami kalba.

Bažnyčios kūmais buvo p. p. S. ir A. Barsanti'ai. Vaišių metu p. A. Barsanti pasakė jautrią ir gražią kalbą. “Giliai sujaudintas dėkoju už man ir mano žmonai suteiktą garbę, išrenkant mus pirmosios Rosario mieste lietuvių šv. Kazimiero, Lietuvos globėjo, bažnyčios kūmais. Dvigubai jaučiuosi pagerbtas šia augščiausia garbe, kurią man suteikėte šioje didingoje šventėje, kad aš galiu didžiulis, turėdamas savo gyvenimo drauge lietuvę, kurią, palikdamas aną žemę, atsivedžiau kartu su savimi kaip Lietuvos dalį prie savo širdies. Per dešimt metų, kada turėjau garbę atstovauti savo kraštą Lietuvoje, kaip konsulas ir atstovas, aš pažinau Vytauto Didžiojo tautos sielą, tuos sveikos dvasios, darbš-

čius, protingus ir gerus krikščionis patriotus.

Yra žinomi kilnūs, pilni artimo meilės kultūriniai Tėvų Marijonų darbai, kuriuos jie, savęs išsižadėdami, daro šiame krašte; jie, bendradarbiaujant ir padedant giliai ir herojiškai krikščioniškiems savo tautiečiams, taip pat ir savo draugams argentinams, sukūrė Dievo garbei antrą šventovę šioje taikos ir ramybės žemėje”.

Kalbėtojas priminė, kad šioje šventovėje bus garbinamas Dievas, augščiausias Sutvėrėjas, čia bus skelbiamas Kristaus mokslas ir bus mokoma mylėti vieni kitus. Ir savo kalbą užbaigė: “Tegul ši šventovė, jos skelbiamos amžinosios tiesos bus paguoda prispaustiesiems, tvirtybė silpniesiems ir šviesa, nušviečianti tiesos kelią. Tebus ji šeimos šventykla ir jaunimo vadovė, įkvepianti Dievo garbei tikėjimą, viltį ir meilę”. Griausmingais gausios lietuviškos publikos plojimais buvo padėkota garbingajam svečiui už tokius gražius ir nuosirdžius žodžius bei linkėjimus.

Be to, dar kalbėjo gen. T. Daukantas, kun. K. Vengras, MIC ir kt., išreikšdami savo džiaugsmą tokiu dideliu laimėjimu. Bažnyčios statybos vadovui ir organizatoriui kun. J. J. Jakaičiui, MIC, buvo sukeltos labai ilgos ovacijos.

K. Bitikas

PRIE MARIJOS

Pažvelgęs vaikelis į žiaurų pavojų,
Pakibo ant motinos kaklo.
Pasitirusi baimė rankelėmis moja, —
Kur meilė, — likimo nēr aklo.

Prispaudus krūtinėn neramų vaikelį,
Meilingu atodūsiu sotina,
Globoja, pastato, sodina ant kelių
Pasauly geriausioji motina.

Siaubingajai nevilčiai sielą kankinant,
Skubėk maldoje prie Marijos —
Pajusi krūtinėje viltį atgyjant,
Jos meilė vadaus iš vergijos.

**Marijonų Bendradarbių Draugijos
Garbės Narys**

A. † A.

FELIKSAS AMBRULEVIČIUS

A. a. Feliksas pasimirė Viešpatyje liepos 17 d., 1953 m. Palaidotas šv. Kazimiero kapinėse Pittsburgh, Pa. Gyveno 117 W. 13 Ave., Homestead, Pa.

Tėvai Marijonai už a. a. Felikso sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

**Marijonų Bendradarbių Draugijos
Garbės Narė**

A. † A.

VERONIKA AMBRULEVIČIUS

A. a. Veronika pasimirė Viešpatyje sausio 30 d., 1940 m. Palaidota šv. Kazimiero kapinėse Pittsburgh, Pa. Gyveno 117 W. 13 Ave., Homestead, Pa.

Tėvai Marijonai už a. a. Veronikos sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jos sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

**Marijonų Bendradarbių Draugijos
Garbės Narys**

A. † A.

ANTANAS SEDIS

A. a. Antanas pasimirė Viešpatyje gyvendamas Chicagoje. Palaidotas šv. Kazimiero kapinėse Chicago, Ill. Gyveno 4617 S. Hermitage St., Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Antano sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

**Marijonų Bendradarbių Draugijos
Garbės Narys**

A. † A.

PETRAS KIAUNĖ

A. a. Petras pasimirė Viešpatyje gyvendamas Chicago, Ill. Palaidotas šv. Kazimiero kapinėse Chicago, Ill. Gyveno 438 W. 31 St., Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Petro sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

**Marijonų Bendradarbių Draugijos
Garbės Narė**

A. † A.

ELENA KRASAUSKAS

A. a. Elena pasimirė Viešpatyje gyvendama Chicagoje. Palaidota šv. Kazimiero kapinėse Chicago, Ill. Gyveno 4520 S. Sacramento Ave., Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Elenos sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jos sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

**Marijonų Bendradarbių Draugijos
Garbės Narys**

A. † A.

ALEKSANDRAS GLEBAUSKAS

A. a. Aleksandras pasimirė Viešpatyje gyvendamas Chicagoje. Palaidotas šv. Kazimiero kapinėse Chicago, Ill. Gyveno 6804 S. Rockwell St., Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Aleksandro sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

ZINIOS *iš katalikiškojo pasaulio*

- **Geras ateities ženklas.** Madison, Wis., vyskupas Wm. O'Connor pareiškė, kad iš visų vaikų gimusių pernai toje valstybėje, 40 nuoš. buvo pakrikštytas katalikiškai.
- **Peikia laikraščius.** Paskutiniu laiku katalikiški laikraščiai smarkiai išpeikė didžmiesčių dienraščius už skelbimuose naudojamus nepadorius paveikslus.
- **Našlys taps kunigu.** Buvęs paskutiniame kare Anglijos kariuomenės pulkininkas, Rudolph Elwes, 62 metų, įstojo į Beda seminariją Romoje. Jis dabar našlys, turįs du sūnus ir tris dukteris.
- **Negrai katalikai Amerikoje.** Misių įstaiga paduoda žinią, kad Amerikoje iš visų esančių negrų, net virš 457,000 yra katalikai. Ta pati įstaiga pamini, kad iš virš 343,000 indijonų Amerikoje, virš 108,000 yra katalikai.
- **Ištesėjo pažadui.** Vincent Pitkiewicz, kaip jaunas vaikas, padarė prižadą stovėdamas prie mirusio tėvo karsto. Jeigu išeis į kunigus, jis pažadėjo, tai pastatys bažnyčią. Dabar jis yra vikaru lenkų Čenstokovos parapijoje, Brooklyn, N. Y. Savo aukomis jis pagelbsti lenkams Tėvams Jezuitams pastatyti bažnyčią Afrikos Rodezijoje.
- **Pamokslas kurtiniams.** Laike kun. Patrick Gaffney, SMM, pirmų Mišių, kurias atlaikė Šv. Liudviko seminarijoje, Litchfield, Conn., pamokslas buvo pasakytas ženkla is ir rankų mostais, nes abu jo tėvai yra kurtiniai.
- **Mirė skrajojantis vyskupas.** Prancuzijoje pasimirė arkivyskupas Gabriel Breynat sulaukęs 86 metus. Per 50 metų jis darbavosi Kanados šiaurėje su eskimosais ir indijonais. Jo vikarijatas apėmė 900,000 kvadratinų mylių. Dažnai naudodavosi lektuvu aplankyti savo misijų teritoriją. Buvo pramintas "skrajojančiu vyskupu."
- **Atidės kanonizaciją?** Iš Romos ateina žinių, kad jeigu Šv. Tėvo sveikata užtektinai nesustiprės, tai reikės atidėti Popiežiaus Palaiminto Pijaus X kanonizaciją, kuri buvo skirta gegužio pabaigoje.
- **Seniausias Anglijos kunigas.** Tėvas Jezuitas Charles Raymond Barker, sulaukęs 95 metus, laikomas seniausiu Anglijos kunigu. Jezuitu yra išbuvęs 76 metus.
- **Katalikas kapelionų galva.** Prezidentas Eisenhoweris paskyrė prelatą Patrick Ryan būti visų kariuomenės kapelionų galva su generolo majoro ranga. Tai antras katalikas kunigas pasiekęs tokį aukštą laipsnį. Jis yra kapelionu išbuvęs 26 metus.
- **Sudegė katedra.** Sudegė 115 metų senumo Nekalto Prasadėjimo katedra Mobile, Ala. Ugniagesiai neleido katedros administratoriui statyti gyvybę į pavojų kai jis norėjo išnešti bažnytinius indus. Du gaisrininkai, buvę klapčiukai, vos spėjo išnešti švenčiausiąjį. Už kelių minučių grindys ties altoriumi sugriuvo į bažnyčios sklepą.
- **Mirė lėktuve.** Tėvų Vincentiečių misijonierius, kun. Gerald Furlong, pasimirė lėktuve nuo širdies smūgio, kai vyko vesti misijas Evansville, Ind.
- **Atpuola katalikai.** Protestonų žurnalas "Christian Herald" rašo, kad per paskutinius 10 metų, daugiau negu 4 milijonai katalikų atsivertė į protestantizmą. O priešingai tik truputį daugiau vieno milijono protestantų atsivertė į katalikybę. Daugiausia katalikų atpuolė dėl vienos priežasties, kad apsivedė ar ištekėjo už protestantų. National Catholic Welfare Council sekretorius, prelatas Paul Tanner, sako, kad tai katalikams ne naujiena, kad tos žinios turėtų priminti katalikams, kad tikėjimas yra brangi Dievo dovana, kurios galima netekti. Tai turėtų katalikus paskatinti asmeniškai rūpintis šiuo klausimu.



Pijus XII palaimino Marijos Nekalčiausios Širdies stovyklą, kuri dabar keliauja po lietuvių parapijas Amerikoje ir šiame krašte pasiliks iki kelionės Lietuvon. Su Šv. Tėvu, dar prieš jo ligą, stovi vysk. V. Padołskis (kairėj) ir prelatas V. Tulaba. Apačioj matosi Romos lietuviai kurie dalyvavo stovylos pašventinime.



Arčiau Prie Marijos Per Marijos Metus

Šventasis Tėvas, Popiežius Pijus XII, minint 100 metų sukaktį nuo paskelbimo Marijos Nekalto Prasidėjimo, ragino visus tikinčiuosius įsigilinti į Marijos gyvenimą ir dorybes. Tuo budu mes arčiau prisiartinsime prie josios Sūnaus, Jėzaus Kristaus.

UŽ VIENĄ DOLERĮ DVI KNYGOS

1. SVEIKA MARIJA — parašė kun. Antanas Petrauskas, MIC, — 200 puslapių. Angelo pasveikinimo malda su gražiais paveikslais. Knyga yra labai naudinga ir turėtų rasti kiekvienoj katalikiškoj Mariją mylinčioj šeimoj.

2. DORYBĖS — parašė kun. dr. Kazimieras Matulaitis, MIC, — 192 puslapių. Nemari žmogaus siela, protinga ir laisva savo veikmuose, yra tikras dievybės atvaizdas, Dievo paveikslas. Kiekvienas tikintysis privalo apvilkti savo sielą baltais, it sniegas dorybių, rūbais; privalo visu gyvenimu sekti Išganytojumi, Jo dorybių šviesa pridengti savo sielos nukrypimus, šešėlius, silpnybių dėmes.

Abidvi knygas galima sau ar kaimynui įsigyti tik už \$1.00.

Užsakymus siūskite šiuo adresu:

LAIVAS BOOK DEPARTMENT

**2334 SOUTH OAKLEY AVENUE
CHICAGO 8, ILLINOIS**